

Když se mezi křesťany objeví nápad, abychom zašli ven povídat si s náhodnými lidmi někde na ulici, řada věřících kdesi hluboko v sobě pocítí odpor. A když se těch věřících zeptáš, co je to za odpor nebo nechuť, obvykle řeknou něco ve stylu, že nechtějí nikoho obtěžovat...

Úplně těmto pocitům rozumím. Taky jsem je ve svém výchozím prostředí kdysi pochytil. A taky jsem tam venku viděl křesťanské scény, od nichž jsem hodně rychle a hodně znechuceně odešel a nehlásil jsem se k nim!

Z nějakého důvodu míváme ale všeobecnou představu, že mluvit venku s neznámými lidmi o čemkoli znamená:

- být jim nepříjemný,
- něco jim vnucovat
- nebo je prostě obtěžovat...

Jasně, tu a tam někdo nemá čas, protože pospíchá, nebo jednoduše nemá chuť se bavit s kýmkoli. To s žehnajícím úsměvem respektujeme a necháme ho jít. Hodně často ale s někým náhodným venku končíme zajímavý osobní rozhovor na jasné ježíšovské téma, a daný člověk nám srdečně děkuje, že ho to inspirovalo. Nebo vyjádří vděčnost za zájem, za modlitbu...

Přemýšlím, proč sami sobě „odkudsi“ podsouváme představy mimo realitu; že tím nejvzácnějším, co jsme v životě poznali, budeme lidi obtěžovat? Když k nim přistupujeme s otevřenou laskavostí, se zájmem, nasloucháním, a s pokornou jistotou, oni obvykle reagují velmi dobře! Někteří přímo vděčně.

To si týden za týdnem znovu a znovu potvrzujeme, když za lidmi chodíme ven...